

ΤΟΥ ΑΣΤΗΡ ΠΟΝΤΟΥ

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΘ' ΕΒΔΟΜΑΔΑ

ΗΘΙΚΑ

Περὶ καθήκοντος.

Ἐν τῷ 32ῳ τεύχει, ἂν εἴπω-
μεν τί καλεῖται νόμος ἐν γένει, καὶ
πότε ὁ νόμος λέγεται φυσικὸς, πότε
δὲ ἠθικὸς, ὑπεδείξαμεν τίς ὁ ὕψιστος
ἠθικὸς νόμος, ἐξ οὗ ἐκπηγάζουσι λο-
γικῶς καὶ ἀναγκαίως τὰ διάφορα τοῦ
ἀνθρώπου καθήκοντα, τὰ τε πρὸς τὸν
Θεὸν καὶ τὰ πρὸς τὸν πλησίον καὶ
τὰ πρὸς ἑαυτόν. Ἐν δὲ τῷ 35ῳ τεύ-
χει ἐξετάσαντες τὴν σχέσιν τοῦ ἀν-
θρώπου πρὸς τὰ λοιπὰ ὄντα διεσαφη-
νίσσαμεν ἀρκούντως τὴν ἐν τῷ σύμ-
παντι κόσμῳ θέσιν τοῦ ἀνθρώπου
καὶ τὸν προσρισμὸν αὐτοῦ, καὶ ἐδη-
λώσαμεν, τίς ἡ ἀπαιτούμενη ἐκ μέ-
ρους τοῦ ἀνθρώπου κατὰ τὸ διάστη-
μα τῆς παρούσης ζωῆς ἐπενέργεια
ἐπὶ τῶν κατωτέρων ἑαυτοῦ δημιουργη-
μάτων τῶν ἐν τῷ κό-

σμῳ τούτῳ ὑπαρχόντων. Προτιθέμε-
νοι ἤδη νὰ προβαίνωμεν βαθμηδὸν
εἰς τὴν ἀνάπτυξιν τοῦ ἠθικοῦ νόμου
τοῦ συμπεριλαμβάνοντος ἐν ἑαυτῷ τὰ
διάφορα τοῦ ἀνθρώπου καθήκοντα,
ἀναλαμβάνομεν κατὰ πρῶτον σήμε-
ρον νὰ ὁμιλήσωμεν περὶ καθήκοντος.
Καθῆκον λέγεται πᾶσα πράξις
ἐπιβαλλομένη τῷ ἀνθρώπῳ ὑπὸ τοῦ
ἠθικοῦ νόμου, ὁ ὁποῖος εἶναι σύνολον
διαταγῶν ἢ ἐντολῶν τοῦ Θεοῦ ἀπο-
τεινομένων πρὸς τὸν ἄνθρωπον ἐν τῇ
ιδιότητι αὐτοῦ ὡς λογικοῦ καὶ ἐλευ-
θέρου ὄντος. Διαιροῦνται δὲ τὰ κα-
θήκοντα πρῶτον μὲν εἰς θετικὰ
καὶ ἀρνητικὰ, καθ' ὅσον καὶ αἱ
ἐντολαὶ τοῦ Θεοῦ αἱ ἐπιβάλλουσαι
αὐτὰ εἶναι προστακτικαὶ ἢ ἀπαγορευ-
τικαί. Δεύτερον δ' εἰς ὁπολῦτα
καὶ εἰς σχετικὰ καὶ ἀπόλυτα μὲν
καθήκοντα, λέγοντάς ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα
πᾶς ἄνθρωπος ἀνεξαιρέτως ὡς λογι-

κόν καὶ ἐλεύθερον ὃν ὀφείλει νὰ ἐκπληροῦ, σχετικὰ δὲ, ἐκεῖνα, τὰ ὅποια ὁ ἄνθρωπος ὡς ἄτομον ἔχει ἕνεκα τῶν ἰδιαιτέρων σχέσεων, τὰς ὁποίας συνῆψε μετ' ἄλλων ἀνθρώπων, ἢ ἕνεκα τῆς ἰδιαιτέρας κοινωνικῆς θέσεως, ἐν ἣ ἐύρισκεται. Τρίτον τὰ καθήκοντα διαιροῦνται, ὡς καὶ ἄλλοτε εἴπομεν, καὶ κατὰ τὰ πρόσωπα, πρὸς ἃ ἀναφέρονται, εἰς καθήκοντα πρὸς τὸν Θεόν, καθήκοντα πρὸς τὸν πλησίον καὶ καθήκοντα πρὸς ἑαυτόν. Τὰ πρὸς τὸν πλησίον δὲ καθήκοντα ὑποδιαιροῦνται εἰς ὀρισμένα καθήκοντα ἢ καθήκοντα δικαιοσύνης, ἐπιβαλλόμενα καὶ ὑπὸ τῶν πολιτικῶν νόμων, καὶ εἰς ἀόριστα ἢ καθήκοντα φιλανθρωπίας, οὐδαμῶς ὑπὸ τῶν πολιτικῶν νόμων ἐκβιαζόμενα. Ὄντα δὲ τὰ τοῦ ἀνθρώπου καθήκοντα πολλὰ καὶ διάφορα, πάντα μὲν εἰσιν ἐξ ἴσου πρακτέα καὶ ἐκπληρωτέα, ἀλλὰ συμβαίνει πολλάκις καὶ θέλων ὁ ἄνθρωπος νὰ μὴ δύναται συγχρόνως νὰ ἐκπληροῦ δύο καθήκοντα ἐν τῷ αὐτῷ χρόνῳ παρουσιαζόμενα ὡς ἐκπληρωτέα. Ὡς ἐκ τούτου δὲ ἐπέρχεται ἡ ἀνάγκη νὰ διακριθῶσι τὰ καθήκοντα καὶ ὑπὸ ἄλλην τινὰ ἐπεψιν· νὰ ἐξετασθῇ δηλ. καὶ ὀρισθῇ, τίνα ἐκ τῶν καθηκόντων εἶναι τὰ σπουδαιότατα, καὶ τίνα ἐκ τούτων τὰ ἥττον σπουδαῖα, τίνα δὲ τὰ κατεπείγοντα καὶ μὴ ἐπιδεχόμενα

ἀναβολήν, τίνα δὲ τὰ δυνάμιστα καὶ ν' ἀναβληθῶσιν· ὥστε ἐν περιπτώσει, καθ' ἣν ἐπέλθῃ σύγκρουσις καθήκόντων, νὰ ἤϊεῦρ, ἑαυτος ποῖον καθήκον πρέπει κατὰ προτίμησιν νὰ ἐκπληρώσῃ παραλείπων ἕτερον ἥττον σπουδαῖον ἢ ἐπιδεχόμενον ἀναβολήν. Διὰ τὸν λόγον τοῦτον ἐξαίρονται ὡς σπουδαιότατα καθήκοντα τοῦ ἀνθρώπου τὰ πρὸς τὸν Θεὸν ἀναφερόμενα, μετὰ ταῦτα δὲ κατὰτάσσονται τὰ πρὸς ἑαυτόν καὶ ἔπειτα τὰ πρὸς τὸν πλησίον. Σημειωτέον ὅμως ἐνταῦθα, ὅτι καθήκον ἀναφερόμενον πρὸς πλείονας τοῦ ἐνὸς ἀνθρώπου καθίσταται διὰ τὴν τοῦ ἀριθμοῦ τῶν ἄλλων ἀνθρώπων, πρὸς οὓς ἀναφέρεται, ὑπεροχήν, ὑπέροχον καὶ σπουδαιότερον τοῦ πρὸς ἑαυτόν, ὅντα ἓνα, ὁμοίου καθήκοντες· ὡσαύτως δὲ καὶ ἀναλόγως τῆς διαφορᾶς ἀνάγκης, εἰς ἣν ἐύρισκονται οἱ διαφοροὶ ἄνθρωποι, λαμβάνουσι διάφορον καὶ ἀνάλογον σπουδαιότητα καὶ τὰ πρὸς αὐτοὺς καθήκοντα ἡμῶν· τελευταῖον δὲ ἀναλόγως καὶ τῆς στενοτέρας ἢ ἀπωτέρας κοινωνικῆς σχέσεως τῶν ἀνθρώπων πρὸς ἡμᾶς καθίστανται καὶ τὰ πρὸς αὐτοὺς καθήκοντα ἡμῶν κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἥττον σπουδαῖα. Συντελεῖ δὲ πρὸς τὴν ἀκριβεστέραν καὶ ὀρθὴν διάκρισιν τῆς κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἥττον σπουδαιότητος τῶν καθηκόντων ἡ προσήκουσα διανοητικὴ ἀνάπτυξις καὶ ἡ ἠθικὴ μόρφωσις ἐκάστου ἀνθρώ-

που καὶ ἡ ἐν αὐτῷ ἐμψυτος φωνὴ
τῆς συνειδήσεως παρακωλύει δὲ ἀ-
πὸ ταύτης καὶ ἀποπλανᾷ ἡ ἀμαθία,
ἡ ἀσυνειδησία καὶ πρὸ πάντων ὁ ἐ-
γωϊσμός καὶ ἡ ὑπερμέτρος φιλαυτία,
ὕπὸ τῆς ὁποίας τυφλούμενος ὁ ἄν-
θρωπος θεωρεῖ πάντοτε ἀπουδαιότα-
τα καὶ ὑπέρτατα τὰ πρὸς ἑαυτὸν κα-
θήκοντα, εἰς ταῦτα δὲ ὑποτάσσει καὶ
θυσιάζει πολλάκις ἄλλα καθήκοντα
αὐτοῦ πολλῷ σπουδαιότερα καὶ ὑπέρ-
τερα. Τούτου δ' ἕνεκα ἡ Χριστια-
νικὴ Ἠθικὴ πρὸς καταπολέμησιν τῆς
ὑπερμέτρος φιλαυτίας καὶ τοῦ ἐγωϊ-
σμοῦ εἰσηγείται τοῖς Χριστιανοῖς
δραστήριον ἀντιφάρμακον αὐτῶν τὴν
αὐτοκαταπύνησιν, ἣτις ὁμῶς καὶ
αὐτὴ ἔχει καὶ δεῖον βεβαίως νὰ ἔχη τὰ
προσθήκοντα ὅρια αὐτῆς· διότι ἄλλως
καταπίπτει εἰς ἑμμετον αὐτοκτονίαν,
ἀντιβαίνουσιν εἰς τὴν ἐφειλομένην
πρὸς ὑμᾶς αὐτοὺς προσήκουσαν καὶ
θεμιτὴν ἀγάπην, ἣτις καὶ ἐμψυτος
ἡμῖν εἶναι καὶ ῥητῶς ὑπὸ τῆς ἐντολῆς
οὔ Θεοῦ ἐπιτρέπεται ἡμῖν. Ὅπως
δὲ κατορθώσῃ ὁ ἄνθρωπος νὰ προ-
βαίῃ πάντοτε εἰς τὴν ἐκπλήρωσιν
τῶν σπουδαιωτέρων αὐτοῦ καθηκόν-
των εἶναι ἀναγκαιοτάτη ἡ ἀρετὴ ἡ
λεγομένη ἐγκράτεια, δι' ἧς
δύναται τις νὰ ἀντιπαλαίσῃ πρὸς τὰς
αἰσθητικὰς ὁρμὰς τοῦ σώματος καὶ
τὴν φυσικὴν φιληδονίαν, αἵτινες πα-
ρασύρουσι συνήθως τοὺς ἀνθρώπους
ἀπὸ τῆς ἐκπληρώσεως τῶν σπουδαι-

καὶ ἡ ἐγκράτεια ὡσαύτως ἔχει τὰ
ὅρια αὐτῆς καὶ οἱ ὑπερπηδῶντες ταῦ-
τα καταντῶσιν εἰς τὴν ἀναίσθησίαν
καὶ τὴν καχεκτικότητα, ἣτις ἐπὶ
τέλους παρέχει αὐτοῖς ἀνυπέρβλητα
προσχόμματα εἰς τὴν ἐκπλήρωσιν
σπουδαίων καθηκόντων αὐτῶν· π. χ.
οἱ θέλοντες νὰ νηστεύωσι καὶ ὅταν
εἶναι ἀσθενεῖς, διὰ τῆς τοιαύτης ἐγ-
κρατείας αὐτῶν βεβαίως βλάπτουσιν
ἑαυτοὺς καὶ στερούμενοι τῆς σωμα-
τικῆς ὑγείας τῶν καθίστανται ἀ-
νίκανοι πρὸς ἐκπλήρωσιν σπουδαίων
καθηκόντων αὐτῶν.

Θ. Γ.

ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΑ

Ἡ κατ' οἶκον ἀγωγή τῶν νηπίων.
Ἀνάγνωσις καὶ γραφή. (συνέχ.)

Μήνημα ε'.

ο	σ	ς	λ
σ	ι		σ
ε	σ	ι	ε
σ	ε		σ
ι	σ	ε	ι
λ	α		λ
ε	λ	α	ε
λ	ο	ς	λ
φ	ι	λ	φ
ε	σ	ι	φ
	ε	λ	φ

Ἑρμηνεία.

Γράφει ὁ διδάσκων τὸ γράμμα ο

νωθεν πρὸς τὰ δεξιὰ μίαν μικρὰν γραμμὴν, γίνεται τὸ γράμμα σ το ὅποιον φανερώνει τὴν φωνὴν σ, ὅπως καὶ τὸ γράμμα ς. Ἀρκεῖ νὰ γνωρίζῃ τὸ παιδίον ὅτι τὰ δύο ταῦτα γράμματα τὴν αὐτὴν φωνὴν παριστῶσι, δὲν εἶνε δὲ ἀκόμη ἀνάγκη νὰ γνωρίζωσι πότε μεταχειριζόμεθα τὸ ἓν καὶ πότε τὸ ἕτερον. Ὡς πρὸς τὸ ἕτερον γράμμα λ, ὅπερ θὰ διδαχθῇ ἐν τούτῳ τῷ μαθήματι, παρατηρήτέον ὅτι δὲν ὁμοιάζει μὲ κανέν ἐκ τῶν διδαχθέντων γραμμάτων καὶ θὰ διδαχθῇ μόνον. Τὸ γράμμα τοῦτο πρέπει νὰ ἐξέχῃ ἀνωθεν τοῦ στίχου καὶ οὐχὶ κάτωθεν· καὶ πρῶτον μὲν πρέπει νὰ σύρῃται ἡ μακρὰ γραμμὴ, εἴτα δὲ ἡ βραχεῖα.

Μάθημα Ζ'.

ι τ π

τ ι	τι
τ ο	το
π ο ς	πος
το πο ς	τοπος
τ ε	τε
το τε	τοτε
πο τε	ποτε
τι πο τε	τιποτε
π ι	πι
τ α	τα
ε πι τα	επιτα

εδο ινε τοπος

τι θελεις

τιποτε δεν θελω

Ἑρμηνεία.

αλφ και μι φωνη ι τ και π εινε

ἐξ ἐκείνων, τὰς ὁποίας κατὰ πρῶτον προσφέρει τὸ νήπιον, ἀν καὶ ἡ γραφὴ τῶν γραμμάτων τ καὶ π εἶνε ἐκτελεστέρα τῆς γραφῆς πολλῶν ἄλλων προσηγμένων, ἐν τούτοις, ἐπειδὴ ἡ φωνὴ αὐτῶν δὲν ἀκούεται καλῶς, μάλιστα ἐνταῦθα πρέπει νὰ διδαχθῶσιν. Πρὸς τοῦτο ὁ διδάσκων γράφει ἐν ι, ἔπειτα σύρει ἀνωθεν ὀριζοντίως γραμμὴν καὶ λέγει ὅτι γίνεται ἕτερον γράμμα τ, τὸ ὅποιον ἔχει τὴν φωνὴν τ. Ἀκολουθῶς εἰς τὸ γράμμα τ σύρει καθέτως μίαν γραμμὴν ἀκόμη καὶ γίνεται τὸ γράμμα π, ὅπερ ἔχει τὴν φωνὴν π.

Μάθημα Η'.

ι κ

κ α	κα
κ ο ς	κος
κα κος	κακος
κα λος	καλος
κ ε	κε
κε ο	κεο
κ ι	κι
ε κι	εκι
εσι ισε	καλος
εκινος ινε	κακος

Ἑρμηνεία.

Τὸ γράμμα κ δὲν πρέπει νὰ γράφεται ὡς ἐν τῷ τύπῳ, ἀλλὰ διαρόπως. Πρὸς τοῦτο γράφει ὁ διδάσκων ἐν ι καὶ ἔπειτα σύρει δεξιόθεν δύο γραμμάς τὴν μὲν ἀνωθεν πρὸς τὸ μέσον τὴν δὲ ἐκ τοῦ μέσου πρὸς τὰ κάτω. Ἐπειδὴ δὲ τὸ γράμμα τοῦτο πρὸ μὲν τῶν φωνῶν α, ο (καὶ ου) προ-

γράφεται τραχέως, πρὸ δὲ τῶν φωνῶν
εκαί ι μαλακῶς, ὁ διδάσκων πρέπει
νὰ τοῦ δάσκη τριουτοτρόπως, ὥστε
τὸ παιδίον νὰ μὴ προφέρῃ αὐτὸ πρὸ
τοῦ α καὶ ο μαλακῶς μηδὲ πρὸ τοῦ
εκαί ι τραχέως. Πρὸς τοῦτο ἀπαι-
τεῖται, ὅταν διδάσκεται τὸ γράμμα
τοῦτο καθ' ἑαυτὸ, νὰ προφέρῃ αὐτὸ ὁ
διδάσκων με φωνὴν κειμένην μεταξὺ
τοῦ τραχέος καὶ τοῦ μαλακοῦ, ὥστε
ἡ φωνὴ οὗτοῦ μετὰ μὲν τῶν φωνῶν
α καὶ ο εὐκόλως νὰ μεταβαίνει εἰς
τὸ τραχὺ, μετὰ δὲ τῶν φωνῶν ε καὶ
ι εὐκόλως νὰ μεταβαίνει εἰς τὸ μαλα-
κόν. Δια τοῦ τρόπου τούτου καὶ τὸ
παιδίον ἀνεπαισθητῶς θὰ συνηθίσῃ
νὰ προφέρῃ τὸ γράμμα κ πρὸ ἐκά-
στου φωνηεντος ὡς πρέπει, χωρὶς
νὰ εἶνε ἀνάγκη νὰ διδαχθῇ θεωρίαν,
ὅτι δηλ. τὸ κ τραχέως πρέπει νὰ
προφέρεται πρὸ τοῦ α καὶ ο, καὶ μα-
λακῶς πρὸ τοῦ ε καὶ ι, καθ' ὅσον ἐκ
τῆς θεωρίας ταύτης οὐδὲν θὰ ἐννο-
ήσῃ.

Μάθημα Θ'.

χ

χ α	χ α
χ α ρ α	χ α ρ α
χ ο	χ ο
χ ο ρ ο ς	χ ο ρ ο ς
ε χ ο	ε χ ο
χ ε	χ ε
χ ε ρ ι	χ ε ρ ι
χ ι	χ ι
ο χ ι	ο χ ι

τι ε χ ι ς
ε χ ο ο τι ι χ α
Ἑρμηνεία.

Ὅταν διδάσκεται τὸ γράμμα χ,
πρέπει νὰ παρατίθεται καὶ τὸ γράμ-
μα λ, πρὸς τὸ ἑποιοῦν ὁμοιάζει, νὰ
δεικνύεται δὲ ἡ διαφορὰ καὶ ὡς πρὸς
τὸ σχῆμα καὶ ὡς πρὸς τὴν φωνήν.
Διαφέρει δὲ τὸ λ ἀπὸ τὸ χ ὡς πρὸς
τὸ σχῆμα καθ' ὅσον δὲν ἔχει τὴν ἄ-
νω πρὸς τὰ δεξιὰ γραμμὴν. Παρα-
τηρητέον πρὸς τούτοις ὅτι τὸ μὲν λ
γράφεται ὑψηλότερα, τὸ δὲ χ χαμη-
λότερα. Ταῦτα πρέπει νὰ διακρίνη
καλῶς τὸ παιδίον. Ὅπως δὲ τὸ κ,
οὕτω καὶ τὸ χ πρέπει καθ' ἑαυτὸ νὰ
προφέρηται με φωνὴν κειμένην μετα-
ξὺ τοῦ τραχέος καὶ τοῦ μαλακοῦ, διὰ
νὰ μεταβαίνει ἡ φωνὴ αὐτοῦ εὐκόλως
εἰς τὸ τραχὺ μὲν πρὸ τοῦ α καὶ ο, εἰς
τὸ μαλακόν δὲ πρὸ τοῦ ε καὶ ι.

Μάθημα Ι'.

γ

γ α	α	γ α
γ α λ α	λ α	γ α λ α
γ ο	ο	γ ο
ε γ ο	γ ο	ε γ ο
γ ε	ε	γ ε
γ ε λ ο	λ ο	γ ε λ ο
γ ι	ι	γ ι
λ ε γ ι ς	γ ι ς	λ ε γ ι ς
ε γ ο	ε χ ο	γ α λ α
ε γ ω	λ ε γ ο	ν ε
ε σ ι	λ ε γ ι ς	ὁ χ ι

Ἑρμηνεία.

Ὁ διδάσκων ἰκνύει ὅτι τὸ γ δια-
φέρει ἀπὸ τοῦ λ ὡς πρὸς τὸ σχῆμα καὶ ὡς πρὸς τὴν φωνήν.

φέρει τοῦ γ. κατὰ τοῦτο μόνον, καθ' ὅσον αἱ κάτωθεν γραμμαὶ εἶνε ἡνωμέναι. Ὡς δὲ τοῦ κ καὶ τοῦ γ, εὐτὴ καὶ τοῦ γ ἡ φωνή, καθ' ἑαυτὸ προσφερομένου, πρέπει νὰ κεῖται μετὰ τοῦ σκληροῦ καὶ τοῦ μαλακοῦ.

(Ἔπεται συνέχεια)

I. II.

ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΑ

Ἰδιωτικὸς βίος τῶν ἀρχαίων

Ἑλλήνων (Συνέχεια)

Περὶ τῶν ἔργων τῶν ἀρχαίων.

Πλὴν τῆς γεωργίας καὶ τῆς κυ-
πουρίας παρὰ τῶν ἀρχαίων ἐξησκέ-
το ὡς βιοποριστικὸν ἔργον καὶ ἡ κτη-
νοτροφία, ἣτις ἐλέγετο προβα-
τευτικὴ τέχνη· διότι ἐκεῖνοι
πρόβατα καὶ θρέμματα ἐ-
κάλουν πάντα τὰ κτήνη, τὰ δὲ ὑ-
φ' ἡμῶν καλούμενα πρόβατα ἔλε-
γον οἶα. Ἐν τῇ προβατευτικῇ ἐ-
πομένως τέχνῃ, συμπεριλαμβάνον τὴν
τροφὴν οὐ μόνον τῶν οἰῶν καὶ τῶν
βοῶν ἀλλὰ καὶ τὴν τῶν χοίρων, τὴν
ὁποῖαν ὠνόμαζον ἰδίᾳ ὑφορβίαν,
καὶ τὴν τῶν ἵππων, τὴν ὁποῖαν ἐ-
κάλουν ἰδιαιτὶ ὡς ἵπποφορβίαν.
Τοὺς νομέας δὲ ἡ βοσκὸς τῶν μὲν
προβάτων ἔλεγον ποιμένας καὶ
τὴν ἀγέλην αὐτῶν ποῖμνῃν ἢ
ποίμνιον, τῶν δὲ αἰγῶν αἰγο-
πόλοῦς ἢ ἀπόλους, τῶν
δὲ βοῶν βοσκόλοους.

Ὡς κλάδος τῆς προβατευτικῆς τέχ-
νης ὑπῆρχον καὶ παρὰ ταῖς ἀρχαίαις
ἡ ἐκ τοῦ γάλακτος τῶν προβάτων,
τῶν αἰγῶν καὶ τῶν θαμάλων ἡ βο-
ῶν κάτασκευὴ τυροῦ, ἥτοι ἡ τέ-
χνη ἡ καλουμένη τυροποιία,
καὶ ἡ χρῆσις τῶν ζώων πρὸς μετα-
κόμισιν ἀπὸ τόπου εἰς τόπον ἀνθρώ-
πων καὶ πραγμάτων, δηλ. ἡ τέχνη
τῶν νῦν λεγομένων ἀγωγιατῶν, ἐξ
ἧς προέκυψαν τὰ ὀνόματα τῶν με-
τερχομένων τὴν τέχνην ταύτην, εἰν
ὀνηλάτης, ζευγηλάτης,
ἱππηλάτης ἢ ἱπποκόμος
(σεῖζης) ἀμαξήλατης κτλ. καὶ
ἡ τῶν ἐρίων καὶ τῶν δερμάτων τῶν
ζώων χρησιμοποίησις διὰ τῆς κα-
ταλλήλου κατεργασίας αὐτῶν.

Τὰ ἡμέρα ζῶα τρέφοντες καὶ πε-
ριποιούμενοι πρὸς ἰδιαν ὠφέλειαν οἱ
ἀρχαῖοι, τὰ ἄγρια καὶ τὰ θηρία καὶ
τὰ πτηνὰ συνελάμβανον ἢ φόνευ-
ον διὰ τῆς θήρας, βλητούμενοι
πρὸς τοῦτο ὑπὸ τῶν θηρευτικῶν
λεγομένων κυνῶν καὶ ὡς ὄργανα
μεταχειριζόμενοι βέλη καὶ ἀκόν-
τια καὶ ῥόπαλα ἢ δίκτυα
καὶ ἄρκυα.

Τοὺς δὲ ἰχθύς ἡγρεον εἰ ἀλι-
εῖς μεταχειριζόμενοι πρὸς τοῦτο ὡς
ὄργανα ἄγκιστρα, καλάμους,
ὀρμιᾶς, τρίχας, καμάκους
καὶ τὰ παρόμοια.

Ἄλλαι τέχναι, εἰς τὰς ὁποίας
κατεγίνοντο οἱ ἀρχαῖοι, εἶναι πολλαὶ
καὶ διάφοροι, ἐκ τῶν ὁποίων ὑποδει-

κινῶμεν ἡμεῖς ἐνταῦθα τὰς κυριώτε-
ρας τῶν βιναυτῶν, καταλέγοντες
τὰ τῶν τεχνιτῶν ὀνόματα κατὰ σει-
ρὰν: μαχαιροποιοὶ, ὀπλο-
ποιοὶ, αὐλοποιοὶ, λυχνο-
ποιοὶ, χρυσοχόοι, ὑφάν-
ται, βαφεῖς, γναφεῖς, κε-
ραμεῖς, σκυτοτόμοι ἢ
σκυτεῖς, βυρσοδέψαι,
χαλκεῖς, λιθοξόοι, τέ-
κτονες.

Σημειωτέον δὲ, ὅτι τὰς πλεί-
στας τῶν βιναύτων τεχνῶν μετρή-
χοντο εἰ δοῦλοι τῶν ἀρχαίων Ἑλ-
λήνων, οἱ δὲ ἐλεύθεροι κατεγίνοντο
εἰς τὰς ἐλευθερίους λεγομένας τέχνας
καὶ εἰς τὰς καλὰς.

Τὰ τῶν γεωργῶν καὶ τεχνιτῶν
προϊόντα παραλαμβάνοντες οἱ ἔμπο-
ροι καὶ κατὰ τοὺς ἀρχαίους χρόνους
ἢ ἐπώλουν ταῦτα ἐν τῇ αὐτῇ πόλει
ἐκ διαλειμμάτων, φυλάττοντες αὐτὰ
ἐν ἰδιαιτέrais ἀποθήκαις ἢ ἐργαστη-
ρίαις καὶ ἐλέγοντο ὡς ἐκ τούτου κά-
πηλοι, ἢ μετεκόμιζον ἀλλαχόσε
καὶ ἐπώλουν συνήθως εἰς μεγάλα πο-
σὰ καὶ ἐλέγοντο τότε κυρίως ἔμπο-
ροι. Ἡ δὲ ἐργασία αὐτῶν ἐκαλεῖ-
το ἐμπορία καὶ οὐχὶ καθὼς τώ-
ρα ἐμπόριον διότι ἐμπόριον οἱ
ἀρχαῖοι ἐκαλοῦν τὸν τοπον, ἐνθα ἐ-
τελεῖτο κατ' ἐξουγὴν ἡ τοιαύτη ἐργα-
σία. Ἡ μεταφορά δὲ τῶν ἐμπορευ-
μάτων δια θαλάσσης ἀπὸ πόλεως
εἰς πόλιν ἐγίνετο δι' ἰστιοφόρων

ρος, καὶ ὁ ἰδιοκτήτης τοῦ πλοίου ὁ
ὅποιος ἐκαλεῖτο ναύκληρος, καὶ
ὁ πλειάρχος ὁ ὅποιος ἐλέγετο κυ-
βερνήτης. τὰ ἐπὶ ἐγγυήσει δὲ
τῶν μεταφερομένων ἐμπορευμάτων
γινόμενα δάνεια ὠνομάζοντο ναυ-
τικὰ χρήματα καὶ ὑπεβάλ-
λοντο συνήθως εἰς τόκους βαρεῖς.

Πρὸς ταχῆσαν δὲ καὶ εὐκολον πώ-
λησιν τῶν εἰς τὰς μεγάλας πόλεις
εἰσαγομένων ἐμπορευμάτων ὑπῆρχεν
ἐν αὐτοῖς ὠρισμένος ἰδιαίτερος τόπος,
εἰς τὸν ὅποιον ἐκομίζοντο τὰ δείγμα-
τα τῶν ἐμπορευμάτων καὶ ὁ ὅποιος
ἐκ τούτου ἐκαλεῖται δεῖγμα, ὅ-
πως καὶ τὰ διάφορα μέρη τῆς ἀγορᾶς
συνήθως ἐκαλοῦντο ἐκ τῶν πραγ-
μάτων, ἅπερ ἐν αὐτοῖς ἐπώλουντο,
δηλαδή οἶνος ἐλέγετο τὸ μέρος
τῆς ἀγορᾶς, ἐνθα ἐπώλουντο οἱ οἶ-
νοι, σκόροδα τὸ μέρος ἐνθα ἐ-
πώλουντο ταῦτα, ἀνδράποδα
τὸ μέρος ἐνθα ἐπώλουντο οἱ σκλαβοί,
καὶ τ' ἄλλα δὲ ὡσαύτως.

Ὅπως δὲ οἱ ἀρχαῖοι ἐνεπορεύοντο
τὰ προϊόντα τῶν γεωργῶν καὶ τε-
χνιτῶν, οὕτως ἐνεπορεύοντο καὶ τὰ
νομίσματα. Καὶ ἀργυραμοιβοὶ
μὲν ἢ κολλυβισταὶ ἐλέγοντο
ἐκεῖνοι οἱ ὅποιοι εἶχον κυρίως ἔργον
τὴν τῶν νομισμάτων ἀνταλλαγήν.
δανεισ. δὲ ἐκεῖνοι οἱ ὅποιοι
ἐδάνειζον ἐπὶ τόκῳ τὰ χρήματα
αὐτῶν. Ἀμρότεροι δὲ, οἱ τε ἀργυ-
ραμοιβοὶ καὶ οἱ δανεισταί, ἐκαλοῦντο

οἱ τὸν πόνον ἐκτελεῖν

κα τῆς τραπέζης, τῆς ὁποίας ἐποι-
οῦντο χρῆσιν πρὸς εὐκολωτέραν ἀν-
ταλλαγήν καὶ διαπραγματεύσιν τῶν
ἀργυρίων. Παρὰ τοῖς τραπεζίταις
συνήθιζον οἱ ἀρχαῖοι νὰ παρακατα-
θέτωσι πολλάκις τὰ χρήματά των
καὶ ὅσας ἐχρειάζοντο ἐξ αὐτῶν ὅσα
ἤθελον, πολλὰ ἢ ὀλίγα, ἐλάβαν-
τον· ἐν τοιαύτῃ δὲ περιστάσει ἐγίνε-
το χρῆσις τῆς φράσεως « χρῆσθαι
τῇ τραπέζῃ τοῦ δεῖναι »

Νομίσματα δὲ τῶν ἀρχαίων ἦσαν
1) ἡ δραχμή· 2) ὁ ὀβολός
ἰσοδυναμῶν μὲ τὸ 1]6 τῆς δραχ-
μῆς· 3) ὁ χαλκοὺς ἰσοδυναμῶν μὲ
τὸ 1]8 τοῦ ὀβολου καὶ περιέχων ἐ-
πτὰ λεπτά. Πρὸς τούτοις ὑπῆρχον
διδραχμα, τρίδραχμα καὶ
τετράδραχμα καὶ τετρώβολα.
"Ετι δὲ ἡμιώβολα καὶ δι-
χαλκα. Νοητὰ δὲ νομίσματα, ἢ
μᾶλλον εἰπεῖν, ποσὰ χρημάτων ὠρι-
σμένα νὰ χρησιμεύωσιν ὡς μονάδες
νομισματικαί, καίτοι οὐδαμῶς ὑπῆρ-
χον καὶ πράγματι νομίσματα ἔχοντα
ποσαύτην ἀξίαν, ἦσαν ἡ μιν ἀδελου-
σα ποσὴν 100 δραχμῶν καὶ τὸ τά-
λαντον, ἔπερ ἐσήμαινε ποσὴν
χρημάτων ἴσον μὲ 60 μνᾶς ἢ 6000
δραχμάς.

"Οργανον δὲ, δι' οὗ εὕρισκον οἱ
ἀρχαῖοι τὸ βάρος ἀργύρου καὶ χρυ-
σοῦ καὶ τῶν ἄλλων πραγμάτων, ἦ-
το τὰ σταθμὰ δηλαδή ἡ ζυ-
γαριά. Μετελείτο δὲ τὸ ὄργανον
τοῦτο πρῶτον ἐκ τοῦ ζυγοῦ, δεύ-

τερον ἐκ τῆς κατὰ τὸ μέσον τούτου
ἀνωρθωμένης γλωσσίδος, τῆς
τροπύανῃ ἐλέγετο, καὶ τρίτον ἐκ
τῶν κρεμασμένων ἐκ τοῦ ζυγοῦ πλα-
στίγγων, εἰς ἃς ἐτίθεναν τὰ
βάρη.

Θ. Γ.

ΓΛΩΣΣΟΛΟΓΙΚΑ

Ποντικά παραμύθια.

23. Τὰ δύο ἀρκατάσχα.

(Κρώμνη)

Ἐπῆγαν ἐπῆγαν ἔσανε δύο ἀρ-
κατάσχα καὶ θ' ἐπέγνανε σσὴν ξενη-
τεῖαν. Σίττα ἐπέγνανε σσὴν στράταν,
ὁ εἷς κατ' ἔπαθεν, ἐπόνισεν ἡ κοι-
λία τ', καὶ εἶπεν τὸν ἄλλον· « Ἄς
στέκομε καὶ λαροῦμαι κ' ὑπεριὰ πά-
με ἐντάμαν. Ἐκεῖνος κ' ἐθέλεσεν, ἐ-
δέβεν πλάν. Ἀτός παλ ἐπέμνευ ἐκε-
κᾶ. Ὑστεριά ἐλαρῶθεν· ἅμα ἐβράδυ-
νεν, εἶπεν· « Ἄς μένω ἀπόψ καὶ
πουρνὰ πάγω » Ἐκεκᾶ παλ ἔτον ἐ-
ναν σπέλεν, εἶπεν· « Ἀδὰ ὀξωκά
κρύος ἐν », ἐσέβεν ἀπὲς νὰ μὲν
καὶ ὀλων ἀνθεν ἔτον ἕναν τροπίν, ἐ-
σέβεν ἐκεκᾶ καὶ ἐστέβεν σσοντ'
πον ἀτ, ἂν ἔρται κανεῖς ἐμπαῖν σοὶ
σπέλεν, νὰ μὴ ἐλέπει ἀτον.

Ἀλλομίαν ἐσέβεν ἀπὲς σοὶ σπέ-
λεν εἶνας ἄρκος κ' εἶνας λύκος καὶ
εἶνας ἀλεπός. Ἀτοῖν οἱ τρεῖς ἐγέ-
τ' συντρόφ καὶ ἐπορπάναν στ' ἐ

Ἐπίπτον κ' ἔρριπον καὶ ἐνεπάγαν,
καὶ ἐπὶ ἐκατόσταν καὶ θὰ καλα-
τομε Εἶπεν ἀλεπόν. « Ἐὶ ἀρκα-
τοσα, ὁήμερον ντό εἶδετε; ντ' ἔ-
πέντεσε; » Εἶπεν καὶ ἄρκον. Σὸ
τάδιτι ὁμαλ' ἀπάν' ἔστεκεν ἕναν τρα-
νόν βούδ, πολλὰ τρανόν ἔτονε,
καὶ ἐπολέμεσα νὰ τρώγ' ἀτο καὶ 'κ'
ἐπόρεσα. Ἐκλώσκουμ ἀσσ' ἕναν τὸ
μέρος νὰ τσερίζ' ἀτο, καὶ ἐκεῖνο ἐ-
κλώσκουτον ἀσσ' ἄλλο· ἐκλώσκουμ
ἀσσ' ἄλλο τὸ μέρος, καὶ ἀτὸ ἐκλώ-
σκουτον ἀσσ' ἄλλο, καὶ ἐσκουτον νὰ
λαγκεύ' ἀπάν' ἡμ, καὶ 'κ' ἐπόρεσα νὰ
τρώ' ἀτο. Ἄμα πουργά πα θὰ πάγω
ἰκεῖ, ἄς τεροῦμε ντ' ἔφταγω. Ὡς
νὰ 'κὶ τρώ' ἀτο 'κὶ θ' ἄρην' ἀτο. » Εἶ-
πεν καὶ ὁ λύκον. « Ὁγὼ πα, εἶπεν,
σίτσα ἐλάσκουμ σὸ τὰδιτι ὁρμάν,
ἔρθεν εἷνας τσοπάνος μὲ τὰ πρόα-
τα. Ἔσαν πολλὰ κρεῖα, ἅμα ἕναν
κρεῖα ἔτον καὶ ἅμον ἐκεῖνο 'κ' ἔτον
ξαι Εἶπα, ἂν ἐπορῶ, ἄς τρώγ' ἀτο.
'Ἐπολέμεσα νὰ τρώ' ἀτο καὶ 'κ' ἐ-
πόρεσα. Οὐμπου μερέαν ἐκλώσκουμ,
ἐχθλάευν μὲ τὰ κέρατα 'θε νὰ
κρούει με. Πολλὰ ἐπολέμεσα καὶ 'κ'
ἐπόρεσα νὰ τρώ' ἀτο. Ἐπουαλεῦτα,
ἐφέκα 'το. Ἄμα πουργά ξαν θὰ πά-
γω, ὁ νοῦς ἡμ' ἐκεῖ ἐπεμνεν ». Εἶπεν
καὶ ἀλεπόν. « Ὁγὼ πα σίτσα ἐλά-
σκουμ σσα ῥοχία καὶ ἂν, σὸ τὰδιτι
τόπον καὶ κα εὔρα ἀρκά σσὰ χώμα-
τα ἕναν κοσκίν φλουρί. Ἐπολέμεσα
νὰ παίρ' ἀτα καὶ 'κ' ἐπόρεσα. Ἐτσο-
κάνεζα 'τα καὶ ἐκχύουσαν. Ἄμα

πουργά πα θὰ πάγω· καμμίαν χά-
ν' ἀτα; Ἄρ' ἐκαλάτσεψαν, καὶ τὸν
ἐάριφ ξαι 'κ' εἶδαν: ἀτὸς ἐρουκράτον
καὶ ὅλα ἔκτεν· κ' ἐπέκετ' εἶπεν ἀλε-
πόν. « Τὸ παρακάδ' ἐγέντον, ἄς κεῖ-
μες κά ».

Τὸν πουργόν ἐσκῶθαν κάθ' εἰς θὰ
πάει σσ' ἄβν' ἀτ. Ἐκεῖν ἐξέβαν καὶ
ἐάριφ πα ἀπ' ὀπίσ' ἀτουν ἐξέβεν. Ἐ-
πῆεν ἐκεῖ σσ' ὁμάλ, ἐρώτετεν ποῖος
εἶχεν τὸ βούδ καὶ εὔρεν τὸν ἄρθωπον
καὶ εἶπεν ἀτον. « Ἐναν βούδ ἔεις καὶ
βγάλτς ἀτο ἀκεῖ σσ' ὁμάλ' ἀπάν' νὰ
βόσκεται· ὁσήμερον μ' ἐβγάλτς ἀτο.
Ἄρκον ἐπ' αλνιλεῖεψεν ἀτο καὶ θὰ
τρώει ἀτο. » Ἐπῆεν καὶ σσ' ὁρμάν,
εἶπεν τὸν τσοπάνον. « Ἐναν' τρανόν
κρεῖα ἔεις ἀδά, τσίπ τρανόν· ὁσήμε-
ρον ὀρία 'το. Ὁ λύκον πολλὰ ἐξέλε-
ψεν ἀτο καὶ θὰ τρώει ἀτο. » Κ' ἐπέ-
κετ' ἐδέδεν πλάν καὶ ἐπῆεν σσὰ ῥα-
χία· ἐπῆεν ἐκεῖ σσὸν τόπον, ὅθον εἶ-
πεν ἀλεπόν, καὶ ἐχτάλεψεν τὰ χώ-
ματα καὶ ἐτέρεν τὸ κοσκίν μὲ τὰ φου-
λιρία καὶ ἐπῆεν. Ἐδέβεν πλάν καὶ
θὰ πάει ὅθον ἔτον σσὸ χωρίον, σσ' ὁ-
σπίτν' ἀτ.

Σίτσα ἐπέγενεν, ἐπέντεσεν τὸν ἀρ-
κατάσν' ἀτ, ἀκομάν 'κ' ἐπῆεν ὅθον θ' ἐ-
πέγενεν σσὴν ξενητεῖαν. Κ' ἐπέκετ' ἐ-
δῶκαν ἐγνωριμίαν καὶ εἶπεν ἀτον ἐ-
κεῖνος: « Πεῦ θὰ πὰς; » Εἶπεν καὶ ὁ
τὸς: « Θὰ πάω δεαβάτσω. » — « Καὶ
πὼς θὰ πὰς δεαβάντς; » ὁκατρος, θίγα
νὰ γαζανεύς παράδες; » Εἶπεν καὶ ὁ
τὸς: « Ἐνὶ γαζανεύσας πολλὰ φου-

λιρία.» — «Καὶ πῶς ἐγαζάνεψες ἄτα;»
Εἶπεν καὶ ἄτος· «Ὦνταν ἐφέκες με ἐ
κεχά, ἐπῆγα εὔρα ἕναν σπέλεν καὶ ἐ
σέβα ἐκεῖν καὶ ἐκρύφτα, καὶ ὕστερ᾽
ἔρθεν ἄρκον καὶ ὁ λύκον καὶ ἄλεπόν νὰ
μέννε. Ἐκάτσαν ἔφαγανε, καὶ ἐπεκεῖ
εἶπεν ἄρκον· Ὅγῳ εὔρα ἕναν βούδ σο
τάδιτι ἐμάλ καὶ καὶ ἐπόρεσσά νὰ τρώ-
γῃ ἄτο· πουργά πάλ θὰ πάγω. Εἶπεν
καὶ λύκον· Ὅγῳ παλ εὔρα ἕναν τρανόν
κρεῶρ ἀπες σο τὰδιτι ὀρμάν καὶ καὶ
ἐπόρεσσα νὰ τρώγῃ ἄτο· πουργά πάλ θὰ
πάγω. Εἶπεν καὶ ἄλεπόν· Ὅγῳ παλ
εὔρα ἕναν κοσκὶν φουλιρία σο τὰδι-
τι τόπον καὶ καὶ ἐπόρεσσα νὰ παίρῃ ἄτα
πουργνά ξαν θὰ πάγω. Ἐγὼ ἐκσα ἔλα
καὶ τὸν πουργόν ἐσκῶθαν ἐδέβαν πλαν
καὶ ἐγὼ πα ἐξέβα καὶ ἐπῆγα ἐδῶκα
χαπάρ τὸν ἐάριφ ποῦ εἶχεν τὸ βουδ
καὶ τὸν τσοπάνον ποῦ εἶχεν τὸ κρεῶρ,
καὶ ἐγὼ ἐπῆγα εὔρα τὰ φουλιρία καὶ
ἐπέρα ἄτα καὶ θὰ πάγω δεαθαίνω.»
Κ' ἐπεκεῖ ἐπεχωρίγανε καὶ ἐάριφς ἐ-
πῆεν ἐδέθεν, καὶ ἀρχατάης ἄτ ἐπῆεν
τὰ ἴσα σο σπέλεν καὶ ἐσέβεν ἀπές
καὶ ἐκρύφτεν, «Λάχ ἔρχουν ξαν καὶ
λέγνε τιδέν καὶ ἀκούω καὶ κάπως γί-
νεται καὶ εὐρίκω καὶ ἐγὼ φουλιρία καὶ
πάγω δεαθαίνω καὶ ἐγὼ σο σπῖτιμ.»

Ἀλλομίαν ἐβράδυνεν, ἔρθεν ἄρκον
καὶ ὁ λύκον καὶ ἄλεπόν, ἐσέβαν ἀπές
σο σπέλεν καὶ ἐκάτσαν καὶ οἱ τρεῖς
παύσαντο. Εἶπεν καὶ ἄλεπόν·
«Ἀρχατάσα, νὰ ἔπαθετε καὶ εἰσνε
τυρεανισμέν;» Εἶπεν καὶ ἄρκον· «Ἐ-
καὶ σὸν τόπον, ντὸ ἔτο· τὸ βούδ, ἐ-

πῆγα καὶ ὁ σκαπῆς ἄθε καὶ ἐστεῖλεν
ἄτο ὁσήμερον.» Εἶπεν καὶ ὁ λύκον·
«Κιχὸ ἐγὼ πα ἐπῆγα ἐκεῖ στο κρεῶρ
καὶ καὶ εὔρα τὸ σπῖτιμ.» Εἶπεν καὶ ἄλε-
πόν· «Κιχὸ ἐγὼ πα ἐπῆγα ἐκεῖ στο
κοσκὶν σο φουλιρία καὶ καὶ εὔρα τα.»
Ἀλλομίαν εἶπεν ἄλεπόν· «Ἀδακίαν
γιάμ κατς ἔτον τοῦ βραδι καὶ ἐκτεν
ντὸ ἐλεγαμε;» Εἶπαν καὶ ἄτοι· «Κιχὸ
ντ' ἐξέρομε;» Εἶπεν καὶ ἄλεπόν· «Νέ
τὸ ντ' ἐξέρομε καὶ γίνεται, ἄς σκοῦ-
μες τεροῦμε ἂν ἐν, ἀπόψ πα θὰ ἔρ-
θεν.» Ἀλλομίαν ἐτκῶθαν οἱ τρεῖς
πά, καὶ ἐτέρεσαν καὶ εὔραν τὸν ἐάριφ
ἐκεῖν, ἄμαν ἐπίασαν ἐτογραφεῖαν καὶ
ἔφαγαν ἄτον.

I. Π.

ΔΙΕΡΗΓΜΕΝΑ

Κάιν

[Κατὰ τὸ Ἰταλικὸν τοῦ Franco
Mistrali]

(Συνέχεια καὶ τέλος).

Δ.'

Ἡ μετὰ τοῦ νεκροῦ φίλου τοῦ ὁμοῦτης
τῆς μορφῆς εἰς συνεχεῖς μετὰ τοῦ συνει-
δότος του ἐνέβαλον ἀγῶνας τὸν Ἀρθοῦρον.
Εἰς μάτην ἐπέστησε μεταβαλὼν τὸ εἶδος
τοῦ ἐνδύεσθαι καὶ τὴν διευθέτησιν τῆς κό-
μης, νὰ ἐλαττώσῃ τὴν δύστυχὴν ταύτην ὁ-
μοιότητα. Πάντες ἀνέυρισκον ἐν αὐτῷ τοῦ
Ἑρνέστου τὴν εἰκόνα. Ἦτο ἡ σκιά τοῦ
φίλου του, ἥτις πανταχοῦ τὸν ἠκολούθει.

Ἐν τῇ μάχῃ μόνον ἐπανεύρισκε τὴν
ζωὴν καὶ τὴν ἡσυχίαν. Ἐρρίπτετο λοιπόν

ὄπον μείζων κίνδυνος, ἢ δὲ ἀνδρεία του, τῆς ὁποίας ἡ τρυφή ἐνωρίς ἐβήσεν εἰς Περσίους, τῷ προσέφερε τὸν σταυρὸν τοῦ Λαγιῶτος τῆς Τριῆς, καὶ τὸν βαθμὸν τοῦ μονάρχου τοῦ ἐν ταῖς Ἰνδίας Γαλλικοῦ στόλου.

Ὁ αὐτοκράτωρ ἐπανεὶλημμένως διὰ τοῦ ὑπουργοῦ τῶν ναυτικῶν τῷ μετεδίδασε τὴν εὐχρέσκειαν καὶ τὰ συγχαρητήριά του.

Καὶ ὁρῶς ὁ Ἀρθούρος δὲν ἦτο εὐτυχής! Ὁ φιλόδοξος Ἀρθούρος, ἱκανοποιῶν πάσαις τὰς φιλοδοξίας τὰς τοῦ ἔπασχεν.

Ἀπὸ καρποῦ εἰς καιρὸν ἐλάμβανεν ἐκ Γαλλίας ἐπιστολάς ἐπ' αὐτοῖς μελαίνῃ σφραγίδι, τὰς ἤνοιγεν, τὰς ἀνεγίνωσκε μετὰ δεινῆς ψυχῆς ἀγωνίας, ἔπειτα σιγῶν εἰς μικρὰ τεμάχια ἔρριπτεν εἰς τὴν θάλασσαν.

Πόθεν προήρχοντο καὶ τί περιεῖχον αἱ ἐπιστολαὶ ἐκεῖναι;

Τελεωτώντος τοῦ 1812, ἀνεκλήθη εἰς Παρίσιους, καὶ περὶ αὐτὴν ἐν τῷ χορῷ τῆς αὐτῆς παρὰ τοῦ ὑπουργοῦ τῶν ναυτικῶν τῷ αὐτοκράτορι.

— Κύριε βαρῶνε, τῷ εἶπε ψαύων αὐτοῦ οἰκτικῶς τὸν ὄμιον, κατεκτησατε πᾶσαν τὴν εὐχρέσκειάν μου. Αὖριον θὰ σὰς ἀνακηρώσω τι Σὰς εἶδοποῶ ὅτι θ' ἀναχωρησῆτε πάλιν εἰς Ἰνδίας ταχέως. Χαίρετε, κύριε ἀντιναύαρχε.

Βαρῶνος καὶ ἀντιναύαρχος ἐν μιᾷ σιγῇ ὁ Ἀρθούρος, ἦτο τὸ περιφανὲς σημεῖον ἐφ' οὗ προσγλώττισαν ἐν τῷ αὐτοκρατορικῷ χορῷ παντῶν τὰ βλέμματα.

Τῇ στιγμῇ ἐκείνῃ, ὡχρὰ ἀλλ' ὡραία κόρη, ἔστη μικρὸν προ αὐτοῦ ἐκπληκτος κ' ἐφέλλισε:

— Ἐρνέστε!

Ἦτο τοῦ δυστυχοῦς Ἐρνέστου ἡ Βέρθα, ἥτις ἐνόμισεν ὅτι συνήντα τὸν μνηστήρ᾽ αὐτῆς.

Κ' ἐκεῖνος, συγκεντρῶν πάσας τὰς ἀναμνησεις τοῦ τὴν ἀνεγνώρισε κ' ἐξαλλος εἶπε:

— Βέρθα!

Τῇ ἐπαύριον ἐζήτησε τὴν χεῖρά της παρὰ τοῦ αὐτοκράτορος.

Γνωρίζετε ὅτι ὁ μέγας Ναπολέων συγκατέβαινε — καὶ τοῦτο δι' ὅσους ἡγάπα — μέχρι καὶ συντελέσεως συνοικεσίων, συζευγνύων τὰ τέκνα τῆς νέας εὐγενούς στρατιωτικῆς τάξεως μετὰ τῶν τῆς ἀρχαίας μοναρχικῆς εὐγενείας. Ἡ Βέρθα ἀνήκεν εἰς τὴν παλαιὰν γαλλικὴν ἀριστοκρατίαν, ὁ δὲ αὐτοκράτωρ τῇ προσέφερε μετὰ τοῦ ἀντιναύαρχου Ἀρθούρου, ὡς γαμήλιον δῶρον, ἑκατὸν χιλιάδας φράγκων.

Ὁ γάμος ἐτελέσθη ἐντὸς εἰκοσιτεσσάρων ὡρῶν, καὶ μετὰ τεσσαράκοντα ὀκτῶ ὥρας οἱ νεόνυμφοι ἀπέπλευσαν εἰς Ἰνδίας.

Ὁ Ἐρνέστος δὲν ἔλεγεν ὑπερβολὴν, ὅτι ἡ Βέρθα ἦτο κάλλους καὶ ἀρετῆς ἄγγελος, διότι ὁ Ἀρθούρος ἦτο μετ' αὐτῆς ὁλόβιος.

Τὸν εἶκον ἐκεῖνον, ἐφ' οὗ ἐπεδαψίλευεν ὁ Θεὸς τὰς εὐλογίας του, ἐφ' οὗ ἐδίδονεν μετὰ τινὰ ἔτη δύο χαρίεντα τέκνα.

Ε.

Τὸ 1815 ἦτο ἔτος μεγάλων καταστροφῶν καὶ μεγάλων ἐπανορθώσεων.

Ὁ Ἀρθούρος, φέρων παλαιὸν ἀριστοκρατικὸν ὄνομα, καὶ τοῖς παραμείνας μακρὰν τῆς Γαλλίας ξένος πάσης πατριτικῆς πάλης, συνεκράτησε ζωήρῳ τῇ πρὸς τοὺς Βουρβόνους ἀρχαίαν συμπαθείαν του.

Εἶχεν ἤδη ἐπανέλθει εἰς Παρίσιους, προήχθη εἰς αὐτάρχον, καὶ ἀπελάμβανε

παντα τῆς δόξης καὶ τῆς εὐτυχίας τὰ ἀγαθά.

Ὁ ἐπιστέλλων αὐτῷ τὰς ἐπιστολάς, τὰς ὁποίας ἐν Ἰνδίας ἐλάμβανε, δὲν ἐλησμόνησεν αὐτὸν ἐπανελθόντα εἰς Γαλλίαν.

Ἰδοὺ ἡ τελευταία, τὴν ὁποίαν ὁ Ἀρθούρος ἐν Παρίσιος ἀνεγίνωσκε:

αὔριε Βαρῶνε,

Ἄντό μοι πεπρωμένον ἐπὶ δεκαετίαν πολλὴν νὰ σὰς γράφω, καὶ σεῖς οὐδὲ μιᾶς νύ με ἀξιόσητε ἀπαντήσεως. Ἐπὶ δέκα μακρὰ ἔτη σὰς περιμένω.

Ἀεῖμαι ἐννενηκοντούτης, ἔχω τὸν ἕνα πόδα ἐντὸς τοῦ τάφου, καὶ ὁμῶς ἀναλαμβάνω δυνάμεις, ἔχω τὴν εὐτυχίαν νὰ ζῶ ἀκόμη ὅπως σὰς περιμένω.

Τέλος πάντων ἐπανήλθετε εἰς Παρίσιους, τέλος πάντων θὰ δυνηθῶ νὰ σὰς ᾤδω, νὰ σὰς ὁμιλήσω.

Μάθετε ὁμῶς ὅτι ἐὰν σήμερον δὲν ἔλθετε σεῖς, αὔριον ἔρχομαι ἐγὼ πρὸς σὰς».

Τὸ κτύπημα τῆς ἐπιστολῆς ταύτης ἐπὶ τοῦ Ἀρθούρου ἦτο κτύπημα κεραυνοῦ. Ὁ ἐτοιμοθάνατος πατὴρ τοῦ Ἑρνέστου τὸν ἐκάλει, ἐκατοστήν ἴσως ταύτην φορὰν, ἐνώπιον φιβεροῦ δικαστηρίου καὶ ἀμέσως.

Ὁ Ἀρθούρος, καίτοι προβλέπων, ἦτο ἀδύνατον ν' ἀποφύγῃ τὸν κίνδυνον. Ἐξήλθεν ἐσπευσμένως, βαδίζων πρὸς τὸν πενιχρὸν οἰκίσκον, εὖ τινος τὴν διεύθυνσιν ἐσημείου ἡ ἐπιστολή. Ἀνῆλθε τὴν κλίμακα ὑπὸ συγκίνησιν ὁμοίαν πρὸς τὴν τοῦ καταδίκου, τοῦ ἀνερ, ὁμένου τὸ ἱκρίωμα. Οὐχ ἤσαν πρὸ τῆς θύρας ἀνεκάλεσε τὸ φωνὴν του καὶ ἔκρουσε.

Γηραλέα ἡ τρέμουσα φωνὴ ἀπήντησεν ἔσωθεν.

«Εἰσέλθετε »

Ἡ καρδία τοῦ Ἀρθούρου ἐπαλλε σφοδρῶς.

Εἰσῆλθεν ἐντὸς εὐρέος ἀλλὰ πενιχοῦ δωματίου. Οἱ τοῦχοί του ἦσαν γυμνοί, τὸ ἐφώτιζε δὲ μόνη ἡ λάμψις ἀνδρῶν λαμπάδος, τοποθετημένης ἐπὶ ξυλίνης παλαιᾶς τραπέζης.

Ἐντὸς τῶν προσκεφαλαίων μεγάλης ἑδρας ἀνεπαύετο ἡ λευκοθήριξ κεφαλὴ τοῦ γέροντος, εὐτινος ἡ ἰσχυρότης παρουσίαζεν αὐτὸν ὡς φάσμα μᾶλλον ἢ ἀνθρώπων. Τὴν σκελετώδη ἐκείνην μορφήν ἐφώτιζεν ἡ λάμψις ξιφῶν κλάδων, καίομένων ἐγγὺς ἐντὸς τῆς ἐστίας.

— Προησθάνομην ὅτι θὰ ἤρχεσθε, κύριε Βαρῶνε, εἶπεν ὁ γέρων, το ἤξευρα καὶ σὰς ἐπερίμενα. Ἐστέναξε καὶ εἶπε πάλιν· Ἐπερίμεινα ἐπὶ τοσοῦτον.

Οἱ λόγοι οὗτοι κατετάραξαν τὸν Ἀρθούρον. Ἀλλὰ, τί ἔχω νὰ φοβηθῶ, ἐσκέφθη, ἀπὸ τοῦ φάσμα τοῦτου; δὲν ἤμην μόνος ὅταν ὁ υἱός του ἔπεσεν;

Ὁ γέρων, σιγῆσας ἐπὶ μικρὸν καὶ σκεπτόμενος, ἤγειρε βραδέως τὴν κεφαλὴν, καὶ ἀπομακρύνων ἐκ τοῦ μετώπου διὰ τῆς σκελετώδους χειρὸς τὰς μακρὰς καὶ παλλεύκους τρίχας, προσήλωσεν εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ Ἀρθούρου τοὺς μελανοὺς καὶ σπινθηροβολοῦντας ὀφθαλμούς του.

— Αὐτὸς εἶνε! αὐτὸς εἶνε! ἐφίθυρσεν ὁ πατὴρ τοῦ Ἑρνέστου. Βίτα δὲ, μετὰ φωνῆς βαθείας καὶ ὡς ἀπὸ τάφου ἐκπεμπομένης ἐξηκολούθησε· Κύριε Βαρῶνε, σὰς περιμένω δεκαετίαν πολλήν· σήμερον συμπληροῦνται δέκα ἔτη· γνωρίζετε ποία ἡμέρα εἶνε σήμερον;

Καὶ ἡ τρέμουσα φωνὴ τοῦ γέροντος ἀνέλαβε σατανικῆς εἰρωνείας σαρκασμόν.

— Σήμερον; ἀπήντησεν ὁ ναύαρχος ὁ ὁ-

πῶς ἐπαγγε δεινῶς.

— Ναί σήμερον, κύριε βαρῶνε.

— Ἐγὼ δὲν προσέχω πολὺ εἰς τὸ ἡμερολόγιον, ἀπῆντησεν ὁ Ἀρθούρος προσκυλούμενος τὸν φαειρόν.

— Λοιπὸν, κύριε βαρῶνε, θὰ σὰς εἶπω ἐγὼ ποία ἡμέρα εἶνε σήμερον· εἶνε ἡ δευτέρα τοῦ Νοεμβρίου, ἡ ἡμέρα τῶν νεκρῶν.

Ὁ Ἀρθούρος ἠγέρθη βιαίως ἐκ τῆς ἔδρας του, ὡς ἐὰν ἐχίδνα τὸν εἶχε κεντρήσει.

— Καὶ σήμερον ἀκριβῶς συμπληροῦνται δέκα ἔτη ἀπ' ἧς ὁ Ἑρνέστος ἀπεβίωσεν.

— Μάλιστα, σήμερον εἶνε δέκα ἔτη, κύριε βαρῶνε!

— Τὸ ἐνθυμοῦμαι, καλῶς καίτοι ἀπηξιώσατε πάντοτε νὰ ἀπαντήσῃς εἰς πτωχὸν πατέρα ζητοῦντα εἰδήσεις τοῦ θανάτου τοῦ υἱοῦ του, τοῦ ἀδελφοῦ σας. Ἐπὶ τέλους ἡ ἐπιθυμία μου ἐξεπληρώθη, εἴσθε ἐπὶ τέλους ἐδῶ, καὶ δύνασθε νὰ ἱκανοποιήσῃτε τὸν δίκαιον πόθον τοῦ γέροντος, ἐπιθυμοῦντος, πρὶν ἀποθάνῃ, νὰ μάθῃ παρ' ὑμῶν τὰς τελευταίας ἀγωνίας τοῦ υἱοῦ του. Ἐμπρός, κύριε βαρῶνε, διηγηθῆτέ μοι τὸν θάνατον τοῦ Ἑρνέστου, τοῦ ἀδελφοῦ σας!

Ὁ Ἀρθούρος ἦτο ὥσει ἄναυδος· ἀφανὴς χεὶρ ἐφαίνετο κρατοῦσα αὐτὸν ἐπὶ τῆς ἔδρας.

Αἰφνης ὁ γέρων λαμβάνει διὰ τρεμούσης χειρὸς τὸ κηρίον καὶ ἐγερθεὶς κατὰ τὸ ἥμισυ, φέρει τὸ φῶς πρὸς τὸ πρόσωπον τοῦ ἀθλήου, τὸν ἀπενδίζει ἐπὶ τινὰ λεπτά, ἱκθαλλεὶ σπαρακτικὴν φωνὴν καὶ τὸ κηρίον πίπτει ἐκ τῆς χειρὸς του. Τὸ δωμάτιον βυθίζεται εἰς τὸ σκότος. Μόνον τὸ πῦρ τῆς ἐστίας ἀναδίδει ἐκ διαλειμμάτων πεν-

θίμους ἀκτῖνας φωτός.

Ὁ γέρων ἐσιώπησε, κατεχόμενος ὑπὸ τὰς ἐντυπώσεις φοβερᾶς ἀνακαλύψεως. Εἶτα διὰ φωνῆς ἀναλαβούσης αἰφνιδίως ἡχηρὸν καὶ νευρώδη τόνον.

— Κάϊν!—κραυγάζει—τί ἔκαμες τὸν ἀδελφόν σου;

Ὁ Ἀρθούρος δὲν ἠδύνατο νὰ ἀρθρώσῃ λέξιν.

— Ἀποκρίσου, Κάϊν! Ἰδὲ σεαυτὸν! Καὶ διὰ τῆς σκελετώδους χειρὸς, ἔλαβε τὸν βραχίονα τοῦ ναυάρχου καὶ τὸν ἔφερε πρὸ κατόπτρου, ἐφ' οὗ ἀντηνακλᾶτο ἡ φλόξ τῆς ἐστίας.

— Ἰδὲ σεαυτὸν, κατήραμένε! Ὁ Θεὸς ἐχάραξεν ἐπὶ τοῦ μετώπου σου τὸ ἔγκλημα τὸ ὁποῖον διέπραξας!

Οἱ χαρακτῆρες τῆς μορφῆς τοῦ Ἀρθούρου εἶχον πράγματι φοβερῶς ἀλλοιωθῇ. Ἦτο ὠχρότατος ὡς κηρός.

Ὁ Ἀρθούρος εἶδεν ἑαυτὸν ἐν τῷ κατόπτρῳ, καὶ ἐξέπεμψε καὶ αὐτὸς ἀπελπιστικὴν κραυγὴν. Ἀνεγνώριζεν ἐν ἑαυτῷ τὸν Ἑρνέστον... τὸν ὁποῖον αὐτὸς ἐφύγευσε.

— Κάϊν! ἀποκρίθητι! τί ἔκαμες τὸν ἀδελφόν σου; δὲν πολμας, ἄθλιε, νὰ ἀπαντήσῃς εἰς τὸν δικαστὴν σου; ἔστω! Ὅ! ἀπαντήσω ἐγὼ ἀναλαμβάνων τὴν φωνὴν τῆς συνειδήσεώς σου.

— Εἶναι λαμπρὰ ἡμέρα εὐκράτου κλίματος· ὁ ἥλιος ρίπτει εἰς τὴν θάλασσαν τὰς χρυσᾶς ἀκτῖνάς του... Δύο ἄνθρωποι συμβαδίζουσι παρὰ ἀτραπὸν κρημνώδη... αἰφνης ὁ εἰς αὐτῶν χάνει τὴν ἰσορροπίαν... πίπτει... Ὁ ἄλλος δύνатаι νὰ τὸν σώσῃ... ἀλλὰ δὲν θέλει... καὶ ὡς ἄλλος δολοφόνος παρίσταται μάρτυς τῆς συντόμου ἐκείνης σκηνῆς... Δὲν εἶνε

ἀληθές, Κάϊν; δὲν εἶνε ἀληθές; — Δὲν ἔχω ἀποδείξεις... Σὺ εἶσαι βαρῶνος, ναύαρχος, πλούσιος, ἰσχυρός· ἐγὼ δὲ πτωχὸς γέρων, ἀσθενής... Ἡ πάλη εἶνε ἄνισος καὶ θὰ μὲ στείλουν εἰς τὸ φρενοκομεῖον.. Κάϊν! τὸ πρόσωπόν σου θὰ σὲ προδώσῃ αὖριον πρὸ τοῦ εἰσαγγελέως, ὡς σ' ἐπρόδωσε σημερον πρὸ ἐμοῦ... Ὁ Κάϊν δὲν κρύπτεται... ὁ Θεὸς τὸν ἐστιγμάτισεν ἐπὶ τοῦ μετώπου!

Ὁ Ἀρθούρος ἀπώλετο, .. ἐδειλία.

— Ναί, Κάϊν, ἐγὼ θὰ σὲ φέρω εἰς τὸ κακουργιοδικεῖον, θὰ σὲ καταγγείλω, θὰ σὲ συνοδεύσω εἰς τὸ ἱκρίλιμα. Θὰ ἴδω τὴν κατηραμένην σου κεφαλὴν καταπίπτουσαν, καὶ κατὰ τὰς τελευταίας στιγμὰς τῆς ζωῆς σου θὰ ἀκούσῃς, τελευταίαν φωνήν, τὴν κατάραν τοῦ γέροντος πατρός!... Κάϊν! Κάϊν! Κάϊν!

Καὶ ὁ γέρων, ὅστις ἐν τῇ ἐξάψει τοῦ ἠπειλεῖ σχεδὸν τὸν Ἀρθούρον διὰ τῆς χειρὸς, ἔπεσεν ὡς κεραυνόπληκτος.

Ἦτο νεκρός. Προσβολὴ ἀποπληξίας ἀπῆλλαξε τὸν φονέα τοῦ ἐσχάτου τούτου κινδύνου.

Τί εὐτυχία, ἔ;

Ὁ Ἀρθούρος, ἐξεληθὼν τῆς οἰκίας ἐκείνης, ἔτρεξε πρὸς τὴν κατοικίαν μου ἐν τρομερᾷ καταστάσει.

Ἡ ὑπηρετριά μου ἐφοβήθη βλέπουσα αὐτόν... ἐγὼ ὁ ἴδιος ὠπισθοχώρησα· εἶχον πρὸ ἐμοῦ τὴν ὠχρὰν μορφήν τοῦ ἀτυχοῦς Ἑρνέστου οἷα ἦτο πρὶν τὸν κλείσωμεν ἐν τῷ νεκρικῷ βυτίῳ. Πρὸ αὐτοῦ ἔμαθον τὰς λεπτομερείας τῆς θλιβεραῆς ταύτης διηγήσεως.

Ἐξητάσα τὴν κατάστασίν του. Ὁ Ἀρθούρος εἶχε προσβληθῇ ἐκ μιᾶς πῶν φρικωδεστέρων καὶ παραδόξοτέρων ἀσθενει-

ῶν. Δὲν σὰς λέγω πῶς τὴν ὀνομάζουν οἱ ἱατροί· ἐγὼ θὰ τὴν ὀνόμαζον σπαραγμὸν τοῦ Κάϊν, ἢ... τῆς συνειδήσεως.

— Ὑπάρχει θεραπεία; μ' ἠρώτησεν ὁ Ἀρθούρος.

— Λυποῦμαι, κ. ναύαρχε — τῷ ἀπεκρίθην — ἀλλ' ἡ ἐπιστημὴ οὐδὲν δύναται νὰ πράξῃ.

— Καλῶς εἶπε καὶ ἀνεχώρησε.

Τὴν ἐπαύριον αἱ πρωτῖναι ἐφημερίδες ἔγραφον.

— «Τὴν νύκτα ταύτην ὁ βαρῶνος Ἀρθούρος Χ... ναύαρχος καὶ ἱππότης τῆς «Λεγεῶνος τῆς Τιμῆς» κτύοκτόνησεν ἐν τῷ «ἄλσει» τῆς Βουλῆς. Ἀγνοοῦμεν τὰ αἰτίαι τὰ ὧλυσαντα εἰς τοιαύτην ἀπονεικνυμένην πράξιν ἀνώτερον καὶ διακεκριμένον ἀξιωματικὸν τοῦ ἡμετέρου ναυτικοῦ. Ἐγκαταλείπει νεκρὸν οὐζυγόν, δύο τέκνα καὶ εὐκλεὲς ὄνομα».

Ἠθέλησα νὰ ἴδω τὸ πτώμα τοῦ Ἀρθούρου.

Εἶχεν αὐτοκτονήσει διὰ δύο βολῶν συγχρόνως, ὥστε τὸ ἔμπροσθεν μέρος τοῦ προσώπου εἶχε παραμορφωθῇ, καὶ ἐγὼ ὑπῆρχον ὁ μόνος τῆς φρικτῆς ἀσθενείας του μάρτυς.

— Φρικτὴ τῷ ὄντι ἀσθένεια! — εἶπεν ἡ κυρία Δ... Ἀλλὰ πῶς εἶχε μάθει ὁ πατήρ τοῦ Ἑρνέστου τὴν ἡμέραν καὶ τὸν τρόπον τοῦ θανάτου τοῦ υἱοῦ του;

— Κυρία — ἀπεκρίθη ὁ ἱατρός — τοῦτο εἶνε μυστήριον, καὶ δὲν εἶνε τὸ μόνον ὁπερ ἀπῆντησα κατὰ τὸ μακρὸν τοῦ βίου μου στάδιον. Ὁ μαγνητισμός...

— Ἀχ! ἄχ! ἄχ! ἀνεκαγχάσαμεν σχεδὸν πάντες... ὁ μαγνητισμός!..

Εἶνε ἀλήθεια, ὡς πᾶσα ἄλλη, ὅταν οἱ ἀγύρται δὲν τὴν καταστρέφουσιν — εἶπεν

ὁ καλὸς ἰατρός, γινόμενος σοφωτέρως.
Καί, εἰ παύσῃτε, θὰ σὰς δώσω ἀπόδει-
ξιν πῶς.

— Πῶς;

— Ὅτι μετὰ μῆνα, δὲν θὰ δυνηθῶ νὰ
οἱ διηγήθῃ πλέον τίποτε.

— Καὶ διατί;

— Δότι θὰ εἶμαι νεκρός.

— Ἀχ! ἄχ! ἄχ! καὶ τίς σὰς τὸ
ῥῆσι;

— Ὁ μαγνητισμός!

Ἐγγέλταμεν δυσπιστοῦντες.

Μετὰ δαυτὴν ἡμέραν . . . ἡ θαλαμηπέ-
λος τοῦ ἰατροῦ, εἰσερχομένη τὴν πρωΐαν
εἰς τὸ δωμάτιόν του, τὸν εὗρεν ἀποκοι-
μηθέντα ἐπὶ βλίσου.

Ἦτο τὸ περὶ μαγνητισμοῦ σύγγραμμα
τοῦ Μέσμερ.

Ὁ ἰατρός ἦτο νεκρός.

Ἡμεῖς δὲ . . . ἐπιστεύσαμεν . . .

(Παρνασσός).

ΕΙΛΕΞΕΙΣ

— Χθὲς Πρασκευῇ ἐπὶ τῇ ἐπετείῳ
ἐκτῇ τῆς Α. Μ. τοῦ αὐτοκράτορος
τῆς Ῥωσσίας Ἀλεξάνδρου τοῦ Γ'. ἐ-
τελέσθη ὑπὸ τοῦ ἐνταῦθα Ῥωστικοῦ
Προξενίου δοξολογία, παρόντος ἐν
στολῇ τοῦ ἐνταῦθα Προξένου τῆς
Ῥωσσίας κ. Μάξιμουφ μετ' ἅπαντος
τοῦ πρωτοπικροῦ τοῦ Ῥωστικοῦ Προξε-
νίου, τοῦ Ἑλλήνου Προξένου κ. Ν.
Μπέτσου ὡσαύτως ἐν στολῇ μετὰ
τοῦ διερμηνέως αὐτοῦ κ. Ι. Γιαννηκα-

πάνη, καὶ τινων ἐκ τῶν ἐνταῦθα ἐχόν-
των ῥωσικὴν ὑπηκοότητα. Μετὰ ταῦ-
τα ἐγένοντο ἐν τῷ Προξενίῳ καὶ αἱ
ἐπισκεψαὶ αἱ ἐπίσημοι ἐκ μέρους τῶν
ἐπιτοπίων Ἀρχῶν καὶ τῶν ἄλλων ἐν-
ταῦθα Προξένων, ὡς καὶ τῶν Ῥώσ-
σων ὑπηκόων.

— Καθὰ πληροφοροῦμεθα, αἱ ἐξε-
τάσεις τῆς ἐν Ἀλβαρτίῳ παρὰ τὴν Τι-
φλίδα Σχολῆς, γινόμεναι πρὸ ἡμερῶν
ἱκανῶν ἐπὶ παρουσίᾳ τῶν κ. κ. Ἐφό-
ρων τῆς Σχολῆς ταύτης καὶ τῶν γο-
νέων τῶν ἐν αὐτῇ μαθητῶν, ὑπῆρξαν
λίαν καλάι.

Κοινοποιήσις.

Ἡ Διεύθυνσις τῶν ἐνταῦθα Ἑλλη-
νικῶν ἐκπαιδευτηρίων συνεννοηθεῖσα
μετὰ τῆς Ἐφορείας αὐτῶν κοινο-
ποιεῖ, ὅτι τῇ 2α τοῦ προσεχοῦς μη-
νὸς Σεπτεμβρίου ἄρχονται ἡ τε ἑλ-
δοσις τῶν εἰσιτηρίων, γενησομένη ὑ-
πὸ τῆς Ἐφορείας ἐν τῷ κεντρικῷ
σχολείῳ, καὶ ἡ ἐγγραφή τῶν μαθη-
τῶν, ὡς καὶ ἐξετάσεις τῶν τε νεω-
στὶ προσερχομένων καὶ τῶν μετεξε-
ταστέων μαθητῶν ἀπὸ τῆς 9ης δὲ
τοῦ αὐτοῦ μηνὸς γενήσεται ἡ ἑναρ-
ξις τῶν τακτικῶν παραδόσεων τῶν
μαθημάτων· προσκαλεῖ δὲ πάντας
τοὺς μαθητὰς νὰ προσέλθωσιν ἐγ-
καίρως πρὸς ἐγγραφὴν.

Τῇ 23ῃ Αὐγούστου 1885.

Ἡ Διεύθυνσις τῶν Ἑλλ. Σχολείων
Τραπεζοῦντος.

ΠΙΣΙΝΕΙΑ

Τὸ σχολεῖον.

Λαμπρὸς καὶ φωτοβόλος
ὁ Φοῖβος ἀνατέλλει
καὶ φῶς γλυκὺ μᾶς στέλλει
ἐλπίδων φαινῶν.

Σεπτὴ δὲ Πιερίδων
μᾶς ὁδηγεῖ χορεία
εἰς εὐθαλῆ πεδία,
εἰς στάδιον κλεινόν.

Ὅποια χάρις πνέει,
ὅποτον μεγαλεῖον!
ὦ! μέγας τὸ Σχολεῖον
λειμῶν εἴν' εὐανθής,
ἐν ᾧ μυρσίνη θάλλει
καὶ δάφνη τῆς παιδείας,
καρποὶ δὲ εὐτυχίας
γεννῶνται παμπληθεῖς.

Ἐδῶ τῆς Κασταλίας
ἡ κρήνη κέλλαριζαι
ἐδῶ τὸν νοῦν φωτίζει
τῆς ἐπιστήμης φῶς·
ἐδῶ τὴν εὐτυχίαν
καὶ τὴν ζωὴν εὐρίσκει,
ἐδῶ δὲν ἀποθνήσκει
καὶ θνήσκων ὁ σοφός.

Ἐδῶ, ἐδῶ, ὦ φίλοι,
τρυφήσασαι τὸ πάλαι
διάνοιαι μεγάλαι
προγόνων εὐκλεῶν,
πηγὰς τεχνῶν. μυρίας
κ' ἐπιστημῶν ἐξεῦρον
καὶ αὐτὸν προσέτι εὔρον
τὸν ἄγνωστον Θεόν!

Ἐνταῦθα εἰσελθόντες
χωρῶμεν θαρραλέως
καὶ ἐπιμόνως, ἕως
να φθασώμεν κ' ἡμεῖς,
να θρέψωμεν τὰ ῥόδα
τῆς ἀληθοῦς παιδείας
να λάβωμεν εὐκλείας
στεφάνους καὶ τιμῆς.

Δ. Κ. Μισιτζῆς.

ΠΑΡΕΡΓΑ

1. Αἵνιγμα.

Εἰς τὸν οὐρανὸν μ' εὐρίσκεῖς
μὲ τὰ πέντε γράμματά μου
ἂν τὰ δύο δ' ἀφαιρήσῃς
ἐκ τοῦ μέσου, θέ να γείνω
ὕλη ἀφανῆς γνωστῇ σοί
καὶ συγχρόνως ἀναγκαῖα.

2. Αἵνιγμα.

Ἀδελφὰς ἡξεύρω δύο
ἀμφοτέρως δ' ὡς ἀγίας
τὰς τιμᾶς ἡ Ἐκκλησία.
Ἄν θελήσῃς νὰ τὰς εὕρῃς
εἰς ἐορτολόγιόν τι
σπεῦσον ἵνα τὰς ζητήτῃς.
ἵνα σε διευκολύνω
παραγγέλλω νὰ κυτάξῃς
πᾶσαν πρώτην καὶ τὴν ἕκτην
ἐν ἐκάστη ἐβδομάδι.

Θ. Γ.

Λύσεις τῶν ἐν τῷ 35ῳ, 36ῳ.

1. Βίρος, βάρβαρος. — 2. Μέντε, ἐν. —
3. Κέρας, κρέας. — 4. Ἄλκις, Ἡρώς. — 5.
Π. Λ. Φ. πιλάφι. — 6. Ζῆται τὰ βελτίω-
στέργων τὰ παρόντα.